

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2624/2018
19.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници из породичних односа тужиље АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Мирјана Савић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Софија Шпановић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 7/18 од 10.01.2018. године, на седници одржаној 19.04.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 7/18 од 10.01.2018. године.

Образложење

Основни суд у Старој Пазови, пресудом П2 135/17 од 16.10.2017. године, одредио је мере заштите од насиља у породици, тако што је забранио туженом приближавање тужиљама на удаљености мањој од десет метара, као и приступ на истом растојању у простор око њиховог места становања и места рада на удаљености мањој од 10 метара за тужиљу АА, осим у ситуацијама преузимања и враћања деце, приликом комуникације за потребе малолетне деце у односу на тужиљу АА (став први изреке). Забранио је туженом свако даље узнемиравање тужиља и наложио да се уздржава од сваког безобзирног и злонамерног понашања које угрожава душевно здравље и спокојство тужиља, вређањем, слањем порука, невезано за договор у вези малолетне деце (став други изреке). Наведене мере заштите од насиља у породици одредио је у трајању од годину дана, са могућношћу да се исте продуже, све док не престану разлози због којих су мере одређене (став трећи изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиљама трошкове парничног поступка у износу од 174.375,00 динара, са законском затезном каматом од правноснажности пресуде (став четврти изреке). Одбио је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка (став пети изреке).

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж2 7/18 од 10.01.2018. године, делимично је усвојио, делимично одбио жалбу туженог, тако што је преиначио пресуду Основног суда у Старој Пазови П2 135/17 од 16.10.2017. године, у делу којим је обавезан тужени на исплату законске затезне камате на досуђени износ накнаде трошкова парничног поступка и одбио захтев тужиља за исплату

законске затезне камате обрачунате на износ од 174.375,00 динара, за период од правноснажности до дана извршности пресуде, док је у преосталом побијаном а непреиначеном делу одлуке о главној ствари и трошковима првостепеног парничног поступка потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља АА и тужени су закључили брак 17.09.2011. године и у том браку добили двоје деце, ... године и ... године. Тужиља АА и тужени су у почетку живели у кући код тужиље ББ, мајке тужиље АА у ..., да би потом од 2015. године супружници са своје двоје деце прешли да живе у кући туженог, ул. ... бр. ... До насиља је први пут дошло у фебруару 2013. године, када је после брачне расправе тужени ухватио тужиљу АА за џемпер и гурнуо је у купатило, после чега је насиље поново испољено јула 2014. године, када је тужени ухватио тужиљу АА за врат, тако да јој је остало црвенило на врату, а које догађаје тужиља није пријавила полицији због претњи туженог да ће јој одузети децу и обећања да ће своје понашање кориговати и да неће више чинити насиље. Насиље се поновило 26. марта 2015. године, када је тужени после вербалног сукоба са супругом ударио шамар тужиљи, ухватио је за врат и пренео у другу собу, што је све чинио пред децом која су почела да плачу, после чега је тужиља позвала своју мајку која је догађај пријавила полицији. Крајем марта 2017. године, дошло је до фактичког прекида заједнице, а последња сцена насиља одиграла се 02. априла, када је тужиља у парку саопштила туженом да жели развод, после чега је тужени по претходном договору са тужиљом, у вечерњим сатима довео децу у кућу тужиљине мајке ББ, где је чувши разговор између таште и деце, ушао у кућу, назвао ташту погрдним именом, викнуо да деца изађу напоље, ударио по лицу тужиљу ББ, а тужиљу АА која је том приликом држала млађу ћерку у наручју одгурнуо услед чега је пала. Поводом наведеног догађаја, контактирана је ПС ..., обавештен је дежурни радник ЦЗСР и дежурни радник Службе хитне помоћи у Дому здравља.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, по оцени овога суда, правилно су одређене мере заштите од насиља у породици, на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде, због чега нису од утицаја на другачију одлуку овога суда наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Наиме, правилан је закључак да у радњама туженог има обележја насиља у породици у смислу члана 197. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр.18/05, 72/11 и 6/15), зато што је описаним понашањем туженог према тужиљама био угрожен телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиља, због чега су правилно одређене мере заштите од насиља у породици у смислу члана 198. Породичног закона.

Исто тако, нису од утицаја на другачију одлуку овога суда ни наводи ревизије којима се указује да се у конкретној ситуацији ради о поремећеним односима у којима тужиља АА и тужени показују извешан степен нетолеранције и нетрпељивости, па да се не може говорити о понашању које предузима само један члан породице.

При томе, како се одбија као неоснована ревизија туженог и наводи из ревизије нису од утицаја на другачију одлуку овога суда, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић